

II Samuel 18:33

“Toen werd de koning zeer beroerd en ging op naar de opperzaal der poort en weende; en in zijn gaan zeide hij alzo:

”Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom!

Och dat ik, ik voor u gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!”

1 Davids verdriet

2 Davids verlangen

Gemeente,

David. Soms vertoont hij de trekken van de Heere Jezus. Soms is hij zo echt diep zondaar, dat zagen we vorige week zondag. Twee wisselende kanten. Vandaag zullen we zien dat David echt mens is, mens zoals u en ik, met emoties, gevoelens. En we zien dat in dat mens zijn ook iets doorstraalt van de Heere Jezus.

Dat hopen we te zien als we nadenken over het gezinsleven van David. David was niet alleen koning, hij mocht ook vader zijn. En als u dan vraagt: “Hoeveel kinderen had David dan?” dan is dat moeilijk te beantwoorden. Allereerst moeten we dan bedenken dat David meerdere vrouwen had. Leefde in de zonde van die tijd. In elk geval moeten het 6 geweest zijn. Dus dat geeft een vertekend beeld om zo te zeggen. Verder kun je je afvragen of alle kinderen wel genoemd staan in de Bijbel. We weten van 1 dochter: Thamar, maar misschien waren er wel meer. Maar goed, dan kun je toch wel optellen hoeveel er wel genoemd worden in II Samuel 3 en I Kronieken 3 vinden we lijstjes.

Maar dan komen we bij een veel dieper punt. Voor sommigen ook onder ons is dat ook een moeilijke vraag. Voor hen die geen kinderen kregen, of graag meer kinderen hadden gewild. En mensen oordelen zo makkelijk. En je ziet ze denken. Maar ook voor mensen, en over hen gaat het vanmorgen vooral, die zouden vragen: hoe bedoel je? Bedoel je hoeveel kinderen we nu nog hebben, of hoeveel we er gehad hebben? Want als je een kind verloren hebt aan de dood dan blijft die er in gedachten toch altijd bij. Of dat nu een volwassen kind was, of een kind kort na de geboorte of nog voor de geboorte. Hoeveel kinderen we hebben? Ja, we hebben er zoveel gehad, maar nu niet meer.

Zo zou David gezegd hebben: als we alles optellen, 20, 19 zonen, 1 dochter, maar ik heb er 21 gehad. Want het eerste kindje van Bathseba en mij is kort na de geboorte overleden. Vanwege mijn zonde met Uria en Bathseba. Opdat ik door dat litteken er altijd aan herinnerd zou worden dat het niet niks is om de Naam van de HEERE te laten lasteren en opdat ik daardoor altijd de oproep om waakzaam te zijn zal herinneren.

En verder? Wat is er toen daarna gebeurd? Na II Samuel 11 en 12. Amnon, een zoon van David, heeft zijn halfzus Thamar verkracht. Toen

zijn er 2 jaar overheen gegaan. Waarin David Amnon niet gestraft heeft. En toen heeft haar volle broer Absalom wraak genomen en Amnon vermoord. Dat was het 2e kind dat David moest afstaan. Toen kon hij maar beter vluchten. En 3 jaar lang woont Absalom ver weg in Gesur. Totdat David toch weer verlangt naar Absalom. En hij laat Absalom naar Jeruzalem komen. Alleen hij wil hem niet zien. 2 jaar lang duurt dat. Totdat Absalom erom vraagt en dan mag hij één keer bij zijn vader komen. En dan is Absalom het zat. Hij komt in opstand, verzamelt zoveel mogelijk Israelieten om zich heen en laat zich in Hebron tot koning uitroepen. Altijd maar in de schaduw te moeten staan, hij wil meer. Hij laat een pilaar oprichten met zijn naam erop. En hij komt in opstand tegen zijn vader, tegen Gods gezalfde koning. En van Hebron komt hij met zijn leger naar Jeruzalem. David moet vluchten. Weg. De Jordaan over naar Mahanaim. Absalom verkracht ondertussen in een tent op het dak van het paleis, dus goed zichtbaar, al de bijvrouwen van zijn vader, midden op de dag. En er komt oorlog. Davids getrouwen tegen Absaloms leger. Davids getrouwen winnen, want God is aan hun zij. En Absalom vlucht op zijn muilwieg weg, door het bos. Blijft met zijn lange haren aan een boomtak hangen. Joab, Davids generaal, vindt hem en steekt hem met 3 pijlen dood. Dan kunnen de boden terug naar David om verslag uit te brengen. De oorlog is gewonnen, en Absalom is gestorven. David moet een 3^e kind afstaan aan de dood. Absalom zal tussen de 25 en 40 geweest zijn. En dan beschrijft de Bijbel, onze tekst, wat dat bericht met David doet.

1 Davids verdriet

En het eerste wat je denkt is: dat is oudersmart. Hij krimpt in elkaar en staat te trillen op zijn benen, alles trilt en beeft aan en in hem. Hij wil alleen zijn, de opperzaal in. Niemand hoeft hem te zien, geen behoefte aan vreemden en nieuwsgierigen. En hij weent. Een man huult niet gauw, maar hier wel. David huult als een kind. En je hoort de smart als hij zegt en let op die herhalingen, mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom, Absalom, mijn zoon mijn zoon. Een vader of moeder die altijd zal blijven denken hoe oud ze ook worden, nu zou onze jongen zo oud zijn, en zou hij misschien ook net als die een die.... Wie begrijpt dat? Dan alleen wie het meemaakte. Wie begrijpt dat dan Hij, van Wie de Hebreënbrieff schrijft dat Jezus de medelijdende Hogepriester is, in alle dingen verzocht geweest, gelijk als zijn, doch zonder zonde, om ons in alle dingen te hulp te komen en genade vinden en barmhartigheid verkrijgen.

Dan denken we nog eens verder: oudersmart, en daarin zal daarin bij David ook niet nog iets anders verweven zijn. Even alleen naar David kijken. Zal daarin ook geen zelfverwijt gezeten hebben? Dit had de profeet gezegd na zijn zonde met Bathseba en Uria: het zwaar zal van uw huis niet wijken. En verder: zou David zich niet af hebben kunnen en moeten

vragen: had ik niet anders moeten handelen met Absalom? Had ik niet zelf naar hem toe moeten gaan? Had ik toch niet de toegang tot mijn paleis moeten geven en met hem praten? Ik heb hem nu alleen maar op afstand gehouden, niks met hem te maken willen hebben en niks gezegd.

Al is het zo dat je er echt niks aan doen kunt, dan nóg kun je die vragen hebben en krijgen achteraf. Wat het leven betreft: hadden we niet eerder de dokter moeten inschakelen, of naar een ander ziekenhuis moeten gaan? Wat een strijd kan het zijn om uiteindelijk te rusten in Gods voorzienigheid. Dat levenstijden in Zijn hand zijn. En dat Hij er zo Zijn weg mee gaat en Zijn doel mee heeft. Wat een strijd, maar ook wat een rust, misschien maar momenten in het begin, maar toch...

En wat het geestelijke betreft als je kind van God en Zijn dienst is afgegaan: hadden we niet meer moeten praten, of juist minder en anders. Hebben we wel de goede grenzen gesteld en genoeg op dingen gewezen? En wie vindt er dan niks waarin hij of zij gezondigd heeft? Trouwens zou die vraag alleen dan moeten komen: als je kind afdwaalt? Als je kind wel in het spoor mag gaan: mag je je dan ook niet afvragen? Is dat door ons als ouders? Omdat wij altijd zo getuigend en vol waren van God? En zo wijs en zo open over ons innerlijk? En zo eerlijk en open over het belang van de eeuwigheid? Wat heb je Christus nodig als vader en moeder. Om het in Zijn doorboorde handen te leggen. En te mogen weten: ondanks onze opvoeding hebt U ons kind bij U gebracht en kunt U het nog tot U brengen. HEERE, U kunt toch ook het kleine en gebrekkige gebruiken in Uw hand, aanschouw Uw verbond.

En dan de derde laag in Davids verdriet. De diepste. De diepste? Kan het nog dieper? Dieper dan ouderrouw en zelfverwijt? Ja! Daarvoor letten we op hoe David was toen zijn eerste kindje was gestorven. De zoontje van Bathseba. Toen dat kind ziek was had David gevast en gebeden en getreurd. En toen het gestorven was hij opgestane en had zich gewassen. Heel anders dan nu. Vanwaar dat verschil? Niet, omdat dat kindje nog zo jong was en het dan minder erg zou zijn. Zo ligt dat niet. Waardoor dan wel? Nou, toen had David gezegd: ik zal wel tot hem gaan, maar hij zal tot mij niet terugkeren. Maar ik zal tot hem gaan. Als ik sterf zal ik tot hem gaan, dan ga ik naar de hemel en daar is ons kindje ook als verbondskindje door Gods genade eindeloos groot. Dat kindje is nu bij de HEERE! maar wat moet David daarvan zeggen bij dit kind, bij Absalom? Hij kan toch maar één ding vrezen? Absalom leefde in opstand tegen Gods gezalfde koning, zocht eigen eer en naam en koningschap en in die weg is hij gestorven. Dat kan maar 1 ding betekenen, als Absalom zo gestorven is

en in de laatste minuten aan die boom niet tot inkeer is gekomen, als hij in die lijn gestorven is, is hij voor eeuwig verloren gegaan. Voor eeuwig onder Gods toorn in de poel van vuur en sulfere. Je kind! Absalom, mijn zoon, mijn zoon.

Dat is David's diepste verdriet! Wie dat kent, die weet en voelt dat dat niet te dragen is. Als je daar niet in gedragen wordt, dan kom je erin om in verdriet, in verzet. Als daarin niet de HEERE Zelf Zijn hart voor je opent. Om je aan te nemen. Als een Schuilplaats om te wonen. En te leren het in Zijn handen te geven en te laten. En met horten en stoten te leren zeggen: de HEERE is recht in al Zijn weg en werk. En eens zul je het pas voluit kunnen zeggen. Als het volle licht en zicht op alle dingen opengaat: HEERE, U bent recht in al Uw weg en werk. En te verheerlijken, ook in Uw oordelen, die waarachtig en heilig zijn.

Dat is wel het punt waar het om gaat. Daar mogen we niet omheen. Zoals een kind dat wel eens vragen kan als iemand gestorven is: papa, mama, is die nou in de hemel? En dan hoeven wij niet te denken dat wij altijd onfeilbaar kunnen inschatten, maar als je toch moeten vrezen van niet..... dan mag je daar echt wel wat van laten merken. En je zou denken: dat David dat maar eerder laten merken. Hij had n zijn leven alle contact met Absalom verbroken, wilde hem niet meer zien en spreken. En de tanen die hij nu huult, die ziet Absalom niet meer. Dat had hij toch beter eerder kunnen laten merken? Toen Absalom nog leefde. Daar mag je toch wel proberen eerlijk wat van te laten merken, jongen, meid, of: pa, moe, als u zo leeft en sterft, dan vrees ik dat je voor eeuwig verloren gaat. Het gaat ons ten diepste niet erom dat wij eronder lijden wat de mensen van jou als ons kind zeggen, maar wat jou eeuwig deel zal zijn. Laat uw kind toch nooit verloren gaan zonder dat het heeft gemerkt dat u erom huult.

Als je zo naar je gezin, je familie, je dorp, een landstreek, een wereld kijkt, zou je dan niet hart hebben voor de zending en evangelisatie? Vanuit die bewogenheid ga je toch hart krijgen voor de verkondiging van het Evangelie? Dat kan toch niet anders? HEERE, hier ben ik, laat mijn leven op Uw plaats en wijze van nut mogen zijn voor zoveel mensen die dreigen verloren te gaan.

Zo weende Jezus ook over Jeruzalem, toen Hij die stad zag. En Jezus weende toen Hij zei: Jeruzalem, Jeruzalem, och of gij ook bekende wat tot uw eeuwige vrede dient. Weent Hij zo ook over ons? Als u, jij zich niet om zaligheid en eeuwigheid bekommert, weet dan dat Hij dat wel doet. Zou dat ons hart niet breken en doen smelten?

2 Davids verlangen

In dat verdriet horen wij David ook zeggen: och dat ik, ik voor u gestorven ware. En we vragen ons ook nu weer af: "Wat bedoelt David daarmee?" Was ik maar gestorven en leefde jij nog maar. Of nog preciezer: had ik maar door te sterven jou in leven kunnen laten blijven.

Nog dieper: als ik door te sterven jou in leven had kunnen laten blijven, dan zou ik het gedaan hebben. Waarom, waarom zegt David dat? Het zal een gedachte zijn die wel eens meer is uitgesproken. Een oude oma van 84 kan het denken of zeggen als haar dochter overlijdt. Haar dochter, zelf moeder van begin 40 in een opgroeiend gezin. En oma denkt: och mijn dochter is nog zo hard nodig, die kan niet gemist worden, had ik maar voor haar kunnen sterven. Dat is moederliefde. Maar dat kan het hier niet geweest zijn. Absalom had geen kinderen meer, hij heeft er 3 gehad, maar die waren al gestorven. En was Absalom zo hard nodig? Hij deed meer kwaad dan goed, richtte meer verderf dan zegen aan. In die zin is er haast niemand die hem missen zal. Dus daarvoor kan David dat niet of nauwelijks gezegd hebben. Waarom zegt David het dan? Nou, hierom: als ik voor Absalom had kunnen sterven, dan had hij nog genadetijd gehad. Dan had hij nog tijd van leven kunnen krijgen om zich te bekeren en gered te worden. Want ik kan sterven, maar Absalom niet. Zo verlangt David voor Absalom, die in naam zijn kind is, maar in de praktijk zijn vijand.

David had wel willen sterven als hij daarmee Absaloms leven had kunnen verlengen. Dan zien we iets van de Heere Jezus in David oplichten. Die wilde sterven om zondaren het leven te verlengen. Want waaraan hebben wij het leven te danken? Dat wij niet direct na de zondeval gedood zijn? Dat wij nog levenstijd, genadetijd ontvangen? Omdat Christus wilde sterven aan het kruis. Omdat er een kruis op Golgotha stond is er leven, levenstijd. En gaat in die tijd de roep tot ons uit: zoek de HEERE en leef. Klinkt het Evangelie: laat u met God verzoenen. Dat is te danken aan Zijn sterven aan het kruis. Hoeveel tijd hebben we al laten verlopen, weg laten tikken aan uren, dagen, maanden, jaren. En nog onbekeerd? En nog onverzoend met God? Besef toch hoe duur gekocht onze levenstijd is. En laat hem niet nog lang voorbij gaan. Totdat, totdat hij voorbij is, de geschonken levenstijd, voor altijd voorbij, voor eeuwig te laat.

Daar straalt wel wat van uit. Daar straalt de rijkdom van het geloof vanaf. David kon sterven. David wist als ik sterf dan is dat voor mij zeer verre het beste: het leven is mij Christus, het sterven winst! Daar straalt wat van uit. Rijkdom van geloof en: liefde voor een ander. Liefde die zegt: ik zou wel voor je willen sterven. David zal 50-65 geweest zijn. Ik wil wel wat er nog aan leven voor me kan liggen opofferen als ik jou daarmee zou kunnen laten leven. Dan heb ik mijn leven daarvoor over. Rijkdom van geloof en liefde tot een ander. Kennen wij dat? Straalt dat van ons leven af naar anderen toe? In gezin of daarbuiten? Die rijkdom van geloof, die liefde voor anderen. Het is te vinden in Christus. In Wie de dood verslagen is en een doorgang tot het eeuwige leven, en Die heeft liefgehad door Zijn

leven te geven. Wie Hem kent, heeft die rijkdom des geloofs en gaat Zijn beeld dragen. Het ligt in Hem, die ons zondag aan zondag verkondigd wordt.

Dat had David ervoor over om zijn zoon Absalom nog levenstijd te geven: dat hij gestorven zou zijn. Hij wilde wel sterven, zijn leven geven, voor het behoud van zijn kind. En wij.....als wij vader, moeder mogen zijn: wat hebben wij over voor het behoud van ons kind? Als David zegt: ik wil mijn leven wel ervoor over hebben, hoe zit het met onze tijd en aandacht? Hebben die ervoor over voor het behoud van onze kinderen? Tijd, aandacht om ze naar bed te brengen, om met ze wandelen, een sfeer te creëren dat over de eeuwige dingen gepraat kan worden, ze op te vangen uit school, ze voor te lezen uit de kerkgeschiedenis of uit een uitleg van de catechismus of de christenreis van Bunyan? Hebben we er die tijd voor over? Of gaat alles op aan ons werk en onze hobby.....

En wat hebben wij ervoor over aan geld? Om kinder Bijbels te kopen, goede boekjes te kopen, christelijk onderwijs te bekostigen in de toekomst. Hoeveel hebben ervoor over? Als wij ons huis inrichten, al gauw heb je het over 100-en, 1000-en euro's. Waar geef je geld aan uit? meubels, magnetron, vaatwasser, diepvriezer, droger..... en die Bijbelverklaring bleef daar dan niks voor over?

Wat hebben we over voor het behoud van onze kinderen?

David lijkt dus op de Heere Jezus. En tegelijk gaat de Heere Jezus ver boven David uit. David had zijn leven wel willen geven om Absalom, die hem vijandig gezind was, nog tijd te kunnen geven. Maar de Heere Jezus. Hij wilde Zijn leven geven voor vijanden. Hij is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Net als David, en meer dan David in drie opzichten.

Ten eerste. David wilde sterven voor een ander. Maar hij kon het niet. Al was David gestorven, had hij zich ter dood laten brengen, daarmee had hij Absalom niets kunnen geven, David wilde wel, maar kon niet. De Heere Jezus wilde het, maar Hij kon het ook. Sterven voor anderen. Waardoor anderen leven krijgen.

Ten tweede. David wilde sterven, de dood in, voor een ander. Jezus wilde sterven, de eeuwige dood in, voor anderen. Nederdalen ter hel. Hoeveel liefde je ook voor iemand hebt, welk mens zal zeggen: ik wil wel naar de hel, als ik jou daarmee kan redden. Niemand, dat is bovenmenselijk. Dat is Goddelijk, dat is Jezus, Die in de hel ingaat voor anderen.

Ten derde. Als David had kunnen sterven voor Absalom, dan had hij Absalom de mogelijkheid van bekering kunnen geven, dat hij nog tijd ervoor had gekregen, maar of Absalom dat dan ook gedaan had, dat kun je

als mens niet bewerken, hoe graag je ook zou willen. Maar de Heere Jezus is gestorven en heeft niet alleen de mogelijkheid tot bekering maar de werkelijkheid van bekering geschonken. Zodat zondaren metterdaad tot bekering komen. Door Zijn Geest werkelijk zich tot God bekeren en eeuwig leven zullen en gered zullen worden. Meer dan David is hier: Jezus Christus. Gestorven voor vijanden.

Want dat was Absaloms opstand. Absalom stond alleen op tegen zijn vader, dat is verschrikkelijk, als je eigen vader met geweld verdrijft. Maar het was de door God gezalfde koning. Die het goede zocht voor zijn volk, en voor zijn volk de strijd voerde. En zorgde voor de dienst des HEEREN onder het volk. Tegen hem kwam Absalom in opstand. Nou is het wel waar: David was als vader/koning geen volmaakte koning en vader. Maar Jezus wel. Hij is de volmaakte Koning. Hij heeft gestreden tegen de duivel en overwonnen. En is zo Koning geworden. Koning Die goede wetten geeft, Die voortreffelijk zorgt voor het heil, Die zegent met Zijn Geest en beschermt tegen de boze. En Die de dienst des HEEREN centraal stelt en geeft aan Zijn Gemeente. De bediening der verzoening in ons midden laat gebeuren. En toch...opstand! Opstand tegen deze volmaakte Koning is aan de orde van de dag. Tegen Zijn wetten, Zijn woorden. Is het wat ons mensen in het bloed zit. Niet onder deze Koning willen staan. Onder Hem uit willen. Onder Zijn Koningschap uit willen. Zelf koning zijn, koning satan verkiezen en hem dienen. Van hem mag je meer, en hij geeft meer zo lijkt het en gunt je meer en geeft je gelukkig gevoel zonder strijd van binnen. Leeft u daar nog in? Leef je daar nog in? In opstand tegen Koning Jezus!

Als je zo leeft..... blijft leven..... als je zo sterft, sterft in je opstand tegen Koning Jezus, dan zul je eeuwig een knarsetandende voetbank van Zijn voeten zijn: niet gewild dat Hij Koning zijn zou.

Of: bent u, en jij gekomen om te knielen voor Koning Jezus? Gekomen, smekend om de vrede, om genade? Heere Jezus, genade, genade. Wees mijn Koning. Die Uw wetten in mijn hart schrijft, Die mij de dienst aan God leert. Die mij leert onder U te strijden en voor God te leven. Bent u zo tot Jezus gekomen?

Weet u hoe dat komt? Hoe dat gekomen is, dat u van opstandeling smekeling werd? Van ontloper, een vluchter tot Hem? Omdat Hij voor u gestorven is toen u nog vijand was. (Romeinen 5) Toen al. Gestorven toen wij nog vijanden waren. Gestorven en nedergedaald ter hel. Zo lief had Hij u! Dat Hij voor mij de eeuwige dood in ging, die doorging om tot mij te kunnen komen. Zo lief had Ik u. Door Zijn offer, één maal aan het kruis volbracht heeft Hij de zonde weggenomen en de levendmakende Geest verworven. En Hij bracht mij tot geloof. Wat een liefde, wat een kracht! Wat David

niet kon , dat kan Hij wel! Sterven voor anderen. Dat Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Liever dan mijn verderf aan te moeten zien, heeft Jezus Zichzelf tot in de dood, de dood aan het kruis gegeven. Zulk één is mijn Liefste! Die voor mij gestorven is toen ik nog vijand was.

Zoek toch deze Koning. Die met Zijn bloed en Geest zondaren zaligmaakt. Vijanden verzoent en tot vrienden, volgelingen maakt. Roep Hem toch aan! Roep Hem toch aan voor je kinderen en kleinkinderen. Deze Koning. Om Zijnentwil geldt dat God eens alle Davids alle tranen van de ogen zal afwissen. En David heeft een tranen gehad: van berouw, vorige week, van rouw deze week, van zielesmart. Maar God zal alle Davids alle tranen voor eeuwig afwissen. Iemand zei eens: als daar nog tranen zijn, zullen het tranen van ontroering zijn.

Amen